

החקק בה לרחבה, בתחתיתה של המחצלת גובה שלשה טפחים.

ושבק השאיר בה למעלה גובה ארבעה.

ועוד משהו השאיר בתחתית המחצלת מתחת לחקק.

ואוקמיה למחצלת בגובה פחות משלשה טפחים מעל פני הקרקע.

ונמצא:

א. עד גובה שלשה [עם המשהו שבתחתית המחצלת] סתום מדין לבורד.

ב. מעליה פירצה שלשה.

ג. מעליה סתום ארבעה.

דהוה ליה העומד שלמעלה מרובה על הפרוץ שבתחתיתו, והווי עומד מרובה מרוח אחת דהווי עומד!

וגם, אי אפשר לומר שיתבטל העומד שלמעלה משום דאתי אוירא דהאי גיסא [החקק], ואוירא דהאי גיסא [שמעל המחצלת] ומבטל ליה, הואיל והעומד מרובה על האויר שמתחתיה! (118)

רב אשי אמר: מחיצה תלויה הוא דאיבעיא ליה לרב המנונא.

העליון, ושוב לא שייך למישרי בעומד מרובה על הפרוץ!

אי מוקים ליה במויצעי, הוה ליה עומד מרובה על הפרוץ בהצטרף משתי רוחות — שהרי מתחת הפירצה עומד מועט מן הפרוץ, ומעל הפירצה עומד מועט מן הפרוץ, שכל אחד רחבו שלשה טפחים ולא יותר.

והאם נאמר: שמעת מינה מאביי, שפשט ספיקו של רב המנונא ממשנתנו, שעומד מרובה על הפרוץ משתי רוחות הוי עומד?!

והא פשיטא לן דלא הוי עומד!

וכיון שכן, אין להוכיח ממשנתנו לפשוט ספיקו של רב המנונא. שהרי אף אם נאמר שעומד מרובה על הפרוץ אף בערב הוי עומד, אין יכול לפחות משיעור החבלים, ולעשות עומד מרובה על הפרוץ מרוח אחת.

והיה קשה לן: אם כן, עיקר בעיא דרב המנונא לא משכחת לה, דלעולם הוה ליה עומד מרובה על הפרוץ משתי רוחות?!

[ויש גורסים: ורב המנונא מאי קא מיבעיא ליה — ראה רשב"א וריטב"א].

ומשנינן: אלא רב המנונא, הכי קא מיבעיא ליה, באופן שהעומד שלמעלה מרובה על הפרוץ שבאמצע.

כגון: דאיתוי מחצלת דהווי שבעה טפחים ומשהו.

דלעולם אף משתי רוחות הוי עומד, ורק הכא לא הוי "עומד", כיון דאמרינן: אתי אוירא דהאי גיסא [פירצת ארבעה שבאמצע], ואוירא דהאי גיסא [הפירצה שמעל המחיצה] ומבטל

118. וביארו התוספות והריטב"א: דהא דאמרינן לעיל דפשיטא לן דעומד מרובה על הפרוץ משתי רוחות לא הוי עומד — לישנא קלילא הוא!